

..Reaali Poiss.....

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT

NUMBER 1 (31)

SEPTEMBER 2001

Reaalkool - 120!

Realismi anatoomia: kool=õpilased

Mihkel Kama

REK

29. septembril tähistab Tallinna Reaalkool, meie kui realistide ühine nimetaja, oma 120. juubelit.

Tosin dekaadi ja reaali pere ei jää värvikuselt alla parimalegi Vivacolori kataloogile.

1881. aastal asutati Tallinna Peetri Reaalkool. Me ei küsi enam tänapäeval, miks või kuidas see toimus, me ei mõtle Reaali algusele tegelikult üldse. Reaal lihtsalt on olemas. Samuti nagu Aktuaalne Kaamera ja kondenspiim, mis on teatavasti ka alati olemas olnud. Vähemalt meie jaoks.

Ometigi oli seal alguseski keegi. Ja vahepeal. Ning just neile võlgname tänu selle eest, et meil on AU OLLA REALISTID. Au on siin oluline sõna, sest jättes kõrvale igäühe isiklikud probleemid mõne pedagoogiga või varajase ärkamisega, jättes kõrvale teiste raskused motivatsiooni leidmisega õppimiseks laiemas või kitsamas tähenduses,

on Reaalkool ikkagi väga tase koht.

Elu näitab, et realistidele ei piisa ainult sellest, et Reaal (ja seeläbi peamiselt realistid ise, mitte tingimata just kool institutsioonina) figurerib atlasliku püsivusega koolide edukustabelites kõrgetel positsioonidel, eriti vilistlased, hoiavad kokku ja muudavad sellega Reaalkooli nimeks, mis tõesti midagi maksab. Kooli teevad ikkagi eriliseks õpilased ja mitte vastupidi.

Juubeliüritused on suurelt jaolt igati tavakoolide formaalsed ettevõtmised - ball ja 118. lennu uurimistöödele keskenduv konverents "Estonias", pidulik aktus jne. AGA... mitu Revali kooli saab öelda, et nemad on oma sünnipäeval korraldanud rockkontserdi, mille peaesinejaks on Vennaskond?! Sisetunne ütleb, et mitte paljud. Ka igaaastane vabas õhus tordisöömine keset koolipäeva on midagi haruldast ja kindlasti x- ja ytelgede positiivses suunas mõjutavat.

Reaali poiste muhe seltskond koolipäeva lõpus (1939).

Realistid Pirita teel jalutamas (1938)

Objektiivsuse huvides olgu öeldud, et Reaalkool ei ole täiuslik. Vaevalt, et seda suudaks olla ükski kool või sellele lähedane loom. Juhanile ei meeldi Aadu ja Eve ei mõista mitte, miks Kati nii haiget meiki kannab ja keegi ei jaga, miks ei tohi põrandal istuda ja õpetaja lks ei saa õpilastega läbi, aga meil ei tõsteta pisipõnne vetsudes jäätiserahast tühjaks, ei loobita niisutatud vetsupaberiplõnne sama asutuse lakke ja isegi õpetajad on meil võrreldes teiste kohtadega (enamasti) suhteliselt inimlikud.

Uhke realist või mitte, aga Reaal on paljudele meist see koht, kust saame (paratamatult) oma lõputunnistuse ja teadmised edasiseks eluks. Oma koolile kaasa elades elame kaasa eelkõige iseendale, sest kool=õpilased ja vähemalt see peaks meis igaühes peituvale kasvõi imepisikesele egoistile küll stimuleerivalt mõjuma.

Palju õnne, kallid koolikaaslased!

"...Hommikul, hommikul, pole koolis ükski hull. Poisid poppi viskavad, lõunaks kooli ilmuvad..."

Reaali poiste laul (1939)

Pudi Rock(ib)

Kõik saab alguse 27.septembril. Neljanda tunni ajal tulevad õpilastega vestlema meie suured, targad, kuulsad, andekad, vaprad ja ilusad vilistlased, kes siis meile rõõmuga räägivad enda tegemistest, tuumafüüsikast ja muust sarnasest ning on valmis vastama kõigile tekkivatele küsimustele. Olenevalt klassist tulevad kohale kas targad teadusemehed või seltskonnainimesed. Hiljem toimub tordisöömine, mille juures on klassi otsustada, kuidas neile vilistlane meeldis ja kas nad raatsivad ka talle tükikese anda või mitte.

Õhtul kell 19.00 algab kooli staadionil Pudi Rida Rock, millele sissepääsu peab igaüks endale olenevalt õpilaspileti olemasolust kas 40 või 60 krooni eest lunastama. Esinevad paljud koolibändid (sealhulgas ka meie enda kooli oma). Peaesinejaks on Vennaskond.

Kuna tegevus toimub kooli territooriumil, on keelatud kaasa võtta metanooli ja teisi joovastavaid aineid. See-eest on koha peal võimalik naeruväärse hinna eest osta süüa-juua. Pileteid müüakse iga päev kella 15-18 vahel fuajees.

Lisaks jagatakse tasuta suppi, antakse välja diplomeid, peaminister peab kõnet, jagatakse mälestusesemeid. Ilmub sõjaväeorkester ja alustab mängu.

TUULI REISBERG

Turvamees... Estonia puisteel...

Mis mees te siuke olete?

Mina? A mis te ise arvate?

Noh, et turvamees ja nii. Aga mis te ise arvate, kes te olete?

Õpilaste ja kooli jaoks olen ma lihtsalt selline inimene, kes vaatab, et kool ei oleks maha põlenud, midagi ära lõhutud või varastatud ja teil oleks ikka võimalus siia iga tööpäeva hommik õppima tulla (rõõmustav – toim.).

Õelge meile ausalt, kas te Otto-Triinu kardate?

Otto-Triinu?!! Ei, mina kardan ainult Jumalat taevas ja kuradit põrgus. Ma vahest kardan iseenast ka.

Kas siin koolis actionit ka toimub?

Noo... üks siin lebab tooli all (näi-

tab meile ka – hästi suur kivi on). Visati aknast sisse. Õpetajad arvavad, et see oli tüdruk aga tegelikult oli poiss. Ta üritas kolm korda visata, aga kivi oli raske ja esimesed korrad viskas mööda, vastu seina. Turvakaamera lindilt on seda hea vaadata. Oli jalgratta peal ja upitas. Minul olid sussid jalas, ei hakand järgi jooksta.

Kas võis olla tegu kättemaksuaktiga Westholmi poolt?

...Ei tea sellest midagi. Pärast üks meie kooli poiss tõi selle võimaluse ühe variandina välja, aga see on rohkem ainult arvamus. ...15 min. hiljem...

Mis teie nimi on?

Andres.

LILI MADISSOON
DEA VEEREMÄE

Coming soon...

26. 09. 19.00 omaloominguõhtu

27. 09. Õpilaste pidupäev

10.50 klassijuhatajatund vilistlasega

11.50 sünnipäevatoridi söömine õues

19.00 PUDI ROCK. Ansambel vennaaskond

+ 5 koolibändi (pilet 60 kr. ja õpilaspiletiga 40 kr.)

28. 09. Mälestuste päev

9.00 Lipu õnnistamine Kaarli kirikus (8.45 õpilased kohal)

10.00-13.00 Ajalookonverents rahvusooperis Estonia 9-12 klass, teised koju

17.00 Küünalde süütamine realistide haudadel Rahumäel, Metsakalmistul ja Pärnamäel

29. 09. Sünnipäev

15.00 AKTUS Rahvusooperis Estonia. Igast klassist esindus. Pargade Panek Vabadussõjas langenute mälestussambale.

20.00-24.00 Juubeliball Reaalis (pääse 250kr)

**Palun kirjutage meile aadressile
reaalipoiss@hotmail.ee!**

Kas lattu on ikka õigel kõrgusel?

Mart Kuurme

füüsikaõpetaja

Kergejõustiku MM-il Edmontonis juhtus nii, et kohtunikud asetasiid teivas-hüppevõistlustel lati 5 cm ettenähtust madalamale. Kui see avastati, tuli lati ületanutel katsed uuesti sooritada.

Hariduses asi nii lihtsalt ei käi. Siin pole tulemuste mõõtmine nii lihtne ja kohtunikkegi palju rohkem. Niisiis tuleks teadmiste omandamisel nõuete lattu kohe õigele kõrgusele asetada. Eelkõige õpetaja poolt. Sest kui tema nõuded on liiga suured, pakub õppe-tegevus vähem naudingut kui võiks. Kui aga nõuded on liiga madalad, jääb tulemus samuti nadiks. On ju nii, et kui lattu on madalal ja sa selle suure varuga ületad, läheb kirja ikka madal tulemus.

Kui kõrge on õige nõudmiste tase? Eks ikka selline, mille saavutamine pakub pingutust, kuid see pingutus mahub mõistlikkuse piiridesse. Siit need hädad algavadki - võimed pole kõigil võrdsed. Seega ei saa õpetaja ükski hakkama, vaid iga õppur peaks oma võimetes ja tahtmistes ise ka selgust looma.

Üheks kriteeriumiks oma taseme hin-

ÕPETAJA ARVAMUS

damisel võiksid olla riigieksamid. Võrrelnud oma õpilaste jooksva töö ja riigieksamite tulemusi, julgen välja pakkuda sellise skaala:

- "5" üle 90 punkti
- "4" vähemalt 75 punkti
- "3" vähemalt 60 punkti

Oma taseme kindlaskmääramiseks võiks kasutada varasemate aastate riigieksamite variante, mida on kõige lihtsam leida internetist.

Arvan ka seda et ainealase kiituskirja võib kooli õpetajale anda siis, kui ta sooritab antud aines riigieksami vähemalt 90 punktile. Kulmedali saaja peaks kõik eksamid vähemalt 90 punktile sooritama, hõbemedali saamisel

võiks ühe eksami hinne olla ka alla 90, aga mitte alla 75 punkti.

Et meie majas "kolmede" saamine reeglina eesmärgiks olla ei tohiks, suunamine pilgu tippude suunas.

Hinde "5+" kriteeriumiks on lähedus Eesti koondisele. Praegu moodustatakse Eesti koondis järgmistes ainetes: matemaatika, keemia, füüsika, informaatika, bioloogia, geograafia. Käesoleval aastal jõudsid selle tasemeni Lauri Aasmets (11a) geograafias ja Jaanus Sepp (12a) füüsikas. Nagu näete, arvati nad Eesti koondisse vastavalt 10. ja 11. klassi õpilastena! Peale nende jõudsid koondise lävele (kandidaatideks) Pent Ploompuu (12b) füüsikas, Lauri Nõmme (12a) informaatikas ning füüsikas veel kolm kevadel kooli lõpetanut: Kristi Tamm, Arni Leibovits ning Paul Tammo.

Julgen arvata, et just Eesti koondise kandidaadi staatus on see, milleni jõudmine võiks olla parimate õpilaste ja õpetajate koostöö eesmärk. Koondise pääsevad väga üksikud ja neid treenivad juba teised inimesed.

Hakakem kohe oma tugevaid külgi otsima, et neid arendada. Nõrgad kohad tulevad välja niikuinii.

Reaali Poiss

Tallinna Reaalkooli ajaleht
nr 1(31) september 2001

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 6-8 lehekülge ja on tasuta.

Vastutav väljaandja

Paberimajandaja

Väike maja

Tark mees taskus

Kodulehekülg

E-mail

Lili Madissoo

Nele Tamme

Catlyn Kirna

Mihkel Kama

<http://www.real.edu.ee/rp>

reaalipoiss@hotmail.ee

Pedagoogide tähtpäevad

Rein Alev 09. 09.

Tarmo Saaret 23. 09.

Kiira Petser 23. 09.

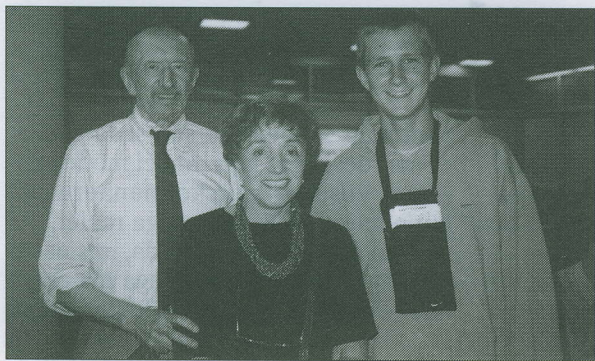
Reet Eensalu 30. 09.

Kristi Koit 03. 10.

Marelle Silland 04. 10.

Kristel Särak 06. 10.

Villu Raja 06. 10.

Kuno ja Mary Laren koos Gustaviga.

New York City

Kuidas ma Suures Õunas käisin

Gustav Kalm

9b

Ühel kenal koolipäeval, keset vahetundi astus minu juurde Piret Otsa ja ütles, et soovib minuga rääkida. Mul oli "jānes püksis" - millega ma nüüd jälle olen hakkama saanud. No nii, astusin siis kergelt värisedes Otsa kabineti, kui Piret lausus: "Kuule, Kusti, kas sa tahaksid minna tasuta Ameerikasse". Mul ei tulnud suust sõnagi välja, meenus lihtsalt see Eesti Telefoni reklaam, kus NYC-s inimeste käest Eesti kohta küsitakse.

Üks tore mees Kuno Laren oli kunagi asutanud oma fondi, mis otustas iga suvi ühe Eesti lapse USA-sse puhkama saata. Ta oli väga sümpaatne mees, kes oli kunagi ilmasõja ajal Eestist emigreerunud. Kuna see aasta oli esimene kord, kui seda preemiat välja anti, otustas ta võtta selle lapse koolist, kus ta ise omal ajal käis - Reaalist. Olgu see teataval määral eeskujuks tulevastele reaali vilistlastele. Küllastasin New Yorki ja Philadelphiat.

Esimesed paar päeva ma olin New Yorgi pindalalt kõige suuremas linnajaos Queensis Kuno Lareni tütre Inga juures. Seal peres olid

lastel nimeks Eesti ja Tallinn. Alguses see ajas mul küll "juhtme kokku", aga pärast harjusin ära. Siis kolisin Manhattanile Kuno ja Mary Lareni juurde.

Nad olid kaks toredat inimest, kes hoolimata kõrgest east polnud lõpetanud töötamist! Nende maja asus täpselt Empire State buildingi ja Chrysler buildingi vahel. See on absoluutselt kesklinnas. Manhattanil olin ma nii umbes nädala. Siis olin natuke aega Philadelphias Kuno poja juures. Seal oli ka väga mõnus. Sealt kolisin ühte väga mõnusesse külasse Philadelphia lähedal, mis oli kindlasti üks kõige kõige paremaid kohti, kus ma kunagi käinud olen.

Need kaks linna erinevad teineteisest tublisti NYC reklamamis end kui maailma pealinna, lõputute võimalustega linna; Philadelphias aga leidus palju ajaloolist. Philis kirjutati alla iseseisvusdeklaratsioonile, see oli esimene ühendriikide pealinn. Paarikümmend kilomeetrit väljas oli üks imetore väike küla, mis sööbis mu mällu igaveseks. See oli rikaste eramurajoon, kus autotee kõrval vaatasid sind sõbralikud Bambi'd (hirvetaljed) ja oja sulises rahuli-

kult üle autotee. See oli midagi ideaalilähedast.

New Yorgis ma lihtsalt sattusin suurlinnalummusse. Manhattanil 95% majadest oli üle 15 korrusega. Selle tunde, mis sind sellise mastaabiga linnas haarab, kirjeldamine on raske. Seda linna paraku ei anna võrrelda ühegi Eesti linnaga. Enamus riidepoode olid 3 või 4-kordsed. Sul tarvitseb vaid tõsta käsi ja hüüda hey taxi! kui juba kollane auto peatub su jalge ees.

Tänavapilt oli kirev: jõukas noor advokaat üleni Prada või Fendi riides, äsja immigreerunud vaene hiina pensionär, müriseva subwooferi sportautos istuv paks neegrimurakas. Üldiselt jutud ameeriklaste kehakaalust pidasid suht-koht paika. Muidugi pole nad kõik 150 kg kakukesed, kuid siiski tänavapilt on tibia tusedam ja üks põhilisi vestlustemasid on toit.

Kindlasti on see ja jääb ka päris pikaks ajaks kõige huvitavamaks reisiks minu elus. Raske on leida midagi võrdväärset elamuste suhtes.

Njuujorklane kasutab kõiki võimalusi.

Varastatud raamatute

kogu statuut

Hanno Soans

raamatukogust.

1. Varastatud raamatute kogu on avalik raamatukogu.

2. Kogutakse kingitusi, kuid üksnes neid raamatuid, mille eest keegi kuskil juba korra maksmata on jätnud.

3. Igal kõitel selles kogus on oma lugu, mis võib küll põhineda mõnel pisut ehk piinlikul isiklikul kogemusel, näitab aga alati kätte väikese augu ametlikus, triipkoodistatud, maksustatud, normeeritud ja ratsionaliseeritud raamatulevi süsteemis.

4. Varastatud raamatute kogu kartoteek pole ei temaatiline ega alfabeetiline, vaid assotsiatiivne. See on eksituste ja süümeepiinade, kelmuste, pooltahtliku unustamise, loobumise ja hoolimatuse kataloog.

5. Raamatukogu on sotsiaalne skulptuur. Skulptuuri pealkiri on "Haridus on vergus!"

6. Kartoteek on iseseisev kirjanduszhannr.

7. Varastatud raamatute kogu sisu sõltub igal ajahetkel suurest hulgast juhustest.

8. Lõplikult komplekteeritud kogu peaks kõnelema mikropragudest kultuuri poliitökonoomias.

9. Projekti avamine, selle esimene, kogumis- ja kujunemisfaas toimub galeriis Punane Tuba 20.09.2001 01.06.2002.

10. Komplekteeritud kogu kingitakse projekti lõppedes ühes tükis mõnele haridus- või kultuuriasutusele. Kui osutub, et ükski ametlik instants sellistel tingimustel moodustatud kogu vastu ei võta, jääb see "Multikultuurimaja" nimelisele kunstnike kollektiivile.

Raamatud koos lugudega palume lähetada aadressil;

PUNANE TUBA: Väike-Karja 1-7, Tallinn 10040, Estonia

Raamatukoguga saab ühendust meiliaadressil potzan@hotmail.com

PS. Sellele vajalik ka taust. Originaalis on tumepunane, a kuna meil must-valge leht, siis tehke nii et kujundusega sobib.

Vihmase suve mälestus

Siim S. Rohtla

sulesepp

Väikesed tatised jõnglased, paterdades emme järel, suu äsjasöödud mudaga koos – kust nad tulevad? Silmis kartlik mürakaru helk, lipsutatud ja kammitatud, väikesed sõrmed näperdamas 1. septembril oma Aabitsat – kust nad tulevad? Äraseletatud nägudega gümnasistid, kirjutamas es-seid teemal Mis on elu? – kust nad tulevad? Pintsakuga ametnikud, tulu-

kesega silmis ajamas taga lipikuid ni-mega raha – kust nad tulevad? Muldunud huultega seniilid, mängides peitust oma viimase mängukaaslase Sur-maga – kust nad tulid?

Kullakallis lugeja, tead mis on sul samasugune sünnist saati? See on naer. Kui sa naerad oma mürisevat naeru või itsitad nii, et tatt pritsib, siis sa tunned täpselt sama, mida tundsid beebina, kui kilkasid hälli küljes rip-puva kõristi üle. Jah, ka kõige täiskas-

vanlikum inimene ei saa seda salata, et naerdes on ta laps. Ma ei mõtle siin-kohal viisakat seltskonnanaeru või kurja naeru või naerupoega muiet, ma mõtlen naljakat naeru, seda, mis naka-tab ka teisi, kes ütleb, et ega ma enam laps ei ole ja seob oma kingapaelad ise kinni? Alguses kakis temagi ju püksi. Kuidas ta siis muutus portfelliga habemekandijaks, kes enam koridoris kula ei viitsi mängida? Ei tea. Aga seda ma tean küll kust lapsed tulevad

Vee ja maa piiril

Mõni päev tagasi kõndisin jälle rannas. Jope oli seljas küll, aga päris jahe oli ikkagi. Tuul oli kõva ja taevas oli pilves. Või ei... taevas oli selge – lihtsalt päike oli loojunud ja tänu sellele oli pime.

Viskasin pilliroo vahele kõhuli, toe-tasin pea kätele ja vaatasin merd. Ta oli uskumatu, uskumatum kui kunagi varem. Millegi pärast. Ma olen ju lap-sest saati rannas käinud – nii kaua kui ma ennast mäletan. Meri on minu jaoks tavaline asi, mis on alati seal olnud, kus ta tol päevalgi oli. Ta on sinine ja hall ja must ja roheline, vahel isegi valge, ja vahel – talvel – teda just nagu polekski. Aga ta ON – alati.

Liiv tuiskas mulle põue ja ma panin jope trukid kinni. Toetasin pea liivale ja nägin väikest putukat. Tema ka siin rannas. Ja nähtavasti iga päev – oma elu alguspäevast kuni lõpuni, siin ta sündis ja siin ta sureb. Siin vee ja maa piiril. Ja mina – mina ka. Mõeldes “piirile” tuli mulle mõttesse mingi suvaline piiri-punkt – piirivalvurite ja piiripostidega. Kuid mida see kõik seal kaugel põhjas, lõunas, idas või läänes ka väärt on?

Muusika

muusika mu kõrva sees
on sinine kui tint
punase ja valge kirju
kuskil jookseb makilint

tal on flööt ja mängib
muustasid noote paberil kollasel
rohekaid tantse ta hallikalt tantsib
puhastel jalgadel põrandal mullasel

kurb muusika ta kõrva sees
kutsub teda enda järgi
kurb muusika ta palge ees
kuivatab ta silmi märgi

ZIGGY

Mõni tähtis “keegi” on kunagi otsus-tanud, et SIIN on piir. See on tehiskunstlik piir, millel võivad olla omad tagamaad ja traditsioonid, kui mis siiski on inimese loodud. Tühine.

Kuid siin vee ja maa piiril... Keegi ei mõtle ju sellele, et see väike näivalt tähtsusetu ja peaaegu nähtamatu milli-meeter, mille ühes otsas on niiske liiv ja teises otsas soolane merevesi, on samuti piir. Õieti piir millegi palju suurema ja võimsama vahel kui kaks hoovi või kaks põldu või kaks riiki – see siin on joon, mis ühendab ÜHTE merd ja ÜHTE maad. Lainetav vesi, mida mina näen vaid silmapiirini, ja maa, mille

Valu

mu karje kaigub läbi puudesalu
on hinges meeletu valu
ei ole aimu, kust on see pärit
tean vaid, et sisemust ta närib

Maja

mu toa vastas on maja
saatanlik tohutu hoone
ta seinadelt peegeldub kaja
jättes aknaklaasile väänleva joone

sadu kordi olen soovinud,
et maitsevääratust mu silmist kaoks
ning omaenda hoovi nüüd
asfalmulla varju vaoks

paistab nii, et soovil sel
pole määrat' täituda
ainus võimalus on mul
pommiga too maja õhata

LAURI AASMETS

kaugeim punkt on minu silmadele vaid kuskil rannäärsete puude vahel, ula-tuvad ju ümber kogu maailma. Ühel pool veepiiri on Eesti ja Läti ja Vene-maa ja India ja Hiina ja... Ja teisel pool on kogu soolane vesi, mis justkui ühen-daks kõike kõige. See on Suur Piir!

Ja nüüd, kui olin tõusnud pilliroo vahelt ja astunud paar sammu selle võimsa vee poole, tundus, et iga väik-semgi mullitav vahutav laine või vee-piisk, kes jõudis selle Piirini, oleks justkui võidukalt ja samas rahulikult välja hinganud, korra kaldaliiva puutunud, ning siis tagasi teisele poole teist piiri katsuma ujunud. Ja peale teda järg-mine spurtiv ja viimast jõudu rakendav laine, ja järgmine ja järgmine ja järgmine...

Vaatasin veel kaua rahulikult äre-vaid laineid, kes minuni jõudsid. Nüüd olid nad minu jaoks hoopis midagi muud. Kogu rand oli otsekui muutunud. Auväärsemaks, tähtsamaks, harulda-semaks. Ja ma astusin läbi pimeduse tagasi oma väikse Piiri-äärse maja poole. Astusin piki maad, mida piiras meri – piki Vee Ja Maa Piiri. **ZIGGY**

Vist olen Leo

jälle peale tuli hoog
jälle rahu ma ei saa
mõtlen sulle kõik see aeg
sina taevas, sina maa
vist olen tõnu
vist olen tiit
vist olen ants
vist olen priit
vist olen meelis
vist olen sulev
vist olen vello
vist olen kalev
või siis leo

ZIGGY

Kapsauss

Tere! Mina olen kapsauss Kaarel. Ma olen nelja-aastane. Minule pole veel keegi peale astunud. See on hea. Ma elan heinamaal. Üksiku kapsa sees. Mul on seal kõik mööbel sees, koos antenniga. Mulle meeldib käia kapsaste sees sõpradel külas, kuigi on pikk maa roomata, mis mind muidugi väsitab. Üks kord ma tahtsin minna rändama ja maid avastama. Ma olin umbes kilomeetri käinud, tuli mulle vesi vastu ja ma pidin tagasi minema. Ma ei anna alla. Selline mu elu ongi.

RASMUS PURVI

Kapsauss 2

Ma olen kapsauss Jass, kes otsib omale aiast mõndasi abasi kapsaid. Ma leidsin endale kapsa, mis on suur ja ilus, sellest saab mulle uhke kodu. Ndala pärast oli kapsas veel suurem ja seda taheti ära võtta. Ma ärkasin suure rappumise peale üles. Ma karjusin ja karjusin, kuid nemad ei kuulnud. Lõpuks hakati mu kodu tükeldama, aga ma jõudsin välja minna ja lahtisest aknast väla ronida, mis oli kohe laua juures. Nüüd ma olen jälle peenra peal, omale uut kodu otsimas.

FRANC VOOD IVB

Kakuke

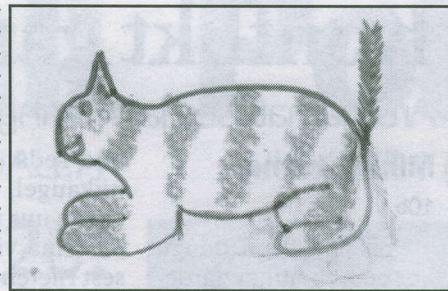
Kõigepealt: "Ma olen kakuke." Ühel päeval sain ma vabrikus valmis. Hoidlas läks midagi valesti ja ma jäin põrandale. Üks mees toksas mind jalaga ja ma veeresin uksest välja. Siis nägi mind üks lind, ta napsas minust kinni ja viis mind oma poegadele. Kui ma pesas olin, tuli tugev tuul ja ma kukkusin pesast alla. Siis tuli üks poiss ja sõi mu ära. See oligi mu seiklus.

MIIKAEL ORERO IVB

Kung Fu versus Kimono. Kimono jäi peale.

Talinna Reaalkooli Väikese Maja õpetja Reet Eentsalu sai aasta tagasi kirja Tokiost, kus ühe algkooli direktor oli leidnud selle nime internetist, sest õpetaja Eentsalu osales ühes Uus-Meremaa programmis.

Sellest alates on selle kooli õpilased meie praeguse viienda ja kuuenda klassiga vahetanud kirju ja pilte. Tänu sellele olid 19.-23. augustil selle sama kooli direktor Seiji Ono oma abikaasa Sachikoga Tallinnas. 21.aug külastasid nad ka meie kooli, kohtudes siin õpilastega ja vaadates niisama ringi.

Suve ja talve piiril

Päike läheb,
suvi läheb.
Lumi tuleb,
talv tuleb.
Läinud on linnud ja lehed,
lume ehted,
nüüd ehtima hakkavad.
Suvel paistis päike,
vahel, et isegi äike.
Lehed olid puudel,
lilled olid õitsel.
Valguse aeg,
pimeda talve kõrval.

KÜLLI LINDE IV A

Autod.

Autod on muutunud meie elus igapäevaseks nähtuseks. Ilma autodeta on elu raske ette kujutada. Linnad on kasvanud suuremaks. Ühest otsast teise minemiseks kulub liiga palju aega, aga autoga pole see mingi probleem. Ilma suurte autodeta ei saaks poodi kaupa vedada ega koju pizzat tellida. Kui kiirabidel, politseil ja tuletõrjel poleks autosid, ei päästaks nad vist ühtegi inimest. Autosid on vaja ka kirjade vedamiseks ja kasvõi niisama meelelahutamiseks. Autol on ka halbasid külgi. Auto gaasid on väga mürgised, eriti lastele. Autoga sõitmine, pole just kõige tervislikum, sellepärast, et siis ei jaksa inimene enam pikka maad kõndida. Inimene võib muutuda laisaks paksuks. **OLIVER ÕUNAP IVB**

Väike maja..

Maja metsa sees

Oli üks maja metsa sees. See maja oli väga sügaval metsa sees ja seal ei elanud mitte keegi.

Maja ees oli: kole aed, millel olid pooled aialipid ära kukkunud. Aias oli palju sammalt ja pikka muru. Seal olid ka puud, mõned vanad ja mõned uued. Maja oli puust ja sellel polnud aknaid. Katus oli sammaldunud ja kole.

Maja sees oli: Kole laud koos toolidega. Üks kole voodi ilma jalgadeta ja üks riul. **EPP-MARIA KIVIMAA IVA**

Siil udus

Siili ekslevad silmad uitavad udus. Ta läheb sihitult edasi, ilma, et ta teaks, kuhu ta alateadvus teda juhib. Aegajal kaob pind jalge alt ja siht silme eest. Tal on tunne, et ta nagu käiks ühe ja sama koha peal ringi. Ikka see sama olematus. Korra on siilil tunne, et ta liugleb mööda olematut jõge ja miljonid käed on tema ümber, aga kõik need on liiga kaugel, et neist kinni haarata. Siil nagu liugleks reaalsusesse, ta suleb silmad ja tunnetab tõde.

See siil kuulub uttu. **MARIE ALLIKMAA**

Mõtete robot.

On aasta 5200. On selline masin, mis loeb kõikide inimeste mõtteid. Siis, kui keegi mõtleb halbu mõtteid, siis see masin muudab inimese mingiks asjaks nagu näiteks lillepotiks. Sellepärast peavad kõik inimesed mõtlema ainult häid mõtteid. Ükskord oli üks vanamees nimega Juula, kes ei uskunud, et peab häid mõtteid mõtlema ja mõtles halbu mõtteid. Natukese aja pärast muutus ta titevankriks ja see oli väga ebameeldiv. Sellest ajast peale mõtlesid kõik inimesed ainult häid mõtteid. **ARGO ANNUS IVB**

Jaapani külalised - jaapani kombid.

CATLYN KIRNA

Hiljuti tekkis Ircworldi jututubadeserve-risse uus jututuba - #real. See kujutab endast kanalit, mis on eelkõige mõeldud külastamiseks Reaalkooli rahvale. Mõni aeg tagasi, kui selgusid lisaks varem teadaolevatele "reaalikatele" veel mõned, kes Ircworldi jututubades käivad, tekkis idee, et võiks nad kõik erinevatelt kanalitelt ühele kokku koguda. Seega saigi tehtud kanal #real.

Tegelikult oli nii, et peale seda, kui ma niisama välja ütlesin, et võiks ju sellise kanali luua, tekkis kohe hooilt kaks kanalit - minu poolt #real ja Dukrata poolt #reaal. Kuna kahel jututoal polnud mõtet, otsustasime #real'i kasuks.

Kui soovid oma koolikaaslastega interneti teel suhelda ja omad juba IRC klienti, siis tipi serveriks irc.ircworld.org, port jääb 6667 ja kanaliks on #real. Kui sa aga ei oma IRC klienti või üldsegi ei tea, mis IRC on, kuid siiski soovid internetivestlustes osaleda, kontakteeru minuga. **BLACKSHEEP**

14. septembril toimus Reaali spordiplatsil tõeline titaanide heitlus, kui jalgpallis katsusid jõudu Reaali ja Westholmi palliudijad. Westholmi agressiivsete fännide massile oli Reaalil vastu panna mitu korda vähem ergutajaid, kelle hüüete saatel realistid pingelise matshi siiski lisaajal 4:3 võitsid.

Eriti magus ja Reaali jalgpallurite võimeid tõestav oli võit seetõttu, et meie võistkond üritas sellises koosseisus koosmängu esimest korda. Kus olid aga vastkokkuklopsitud meeskonna esimese mängu ajal realistid, kelle moraalsed ja vokaalsed tuge oleks hädasti vaja läinud, seda ei tea. **MIHKEL KAMA**

Õpilastel on võimalus kasutada võimlat ka iseseisvaks spordi harrastamiseks. Selleks tuleb kehalise kasvatusõpetajatega konsulteerides aeg kinni panna. Viimaste andmete kohaselt on laupäeviti veel vabu aegu. Kel huvi, see rutaku: kes ees, see mees.

Selles lehes ei ilmunud "Reaali Hermafrodiit", sest Energiline Vulistaja oli sunnitud selle olude sunnil koerale söötma.

Õpetaja Ermann: **"Muidu normaalsed tüdrukud, aga kui nende käest tahad midagi saada, hakkavad kohe pipardama."**

Erki loeb harjutust: "See pikajuukseline tüdruk elab mu vastasmajas."

Õp. Kaasik: **"Õige! Teistele olgu öeldud, et Erki vastasmajas ei ela ühtegi inimest, seal asub välisministeerium."**

Õp. Ermann: **"Ma näitan teile seda ka, aga programmi järgi nõutakse, et te enne teaksite, kuidas see alkoholi saamine käib."**

Konflikt garderoobis

Arusaamatused ja nõiaringid tekitavad pahandust.

Mihkel Kama

10b

Neil päevil on hoogu kogumas konflikt garderoobitöötaja ja õpilaste vahel. Mis toimub?

Elas kord garderoobi-onu, keda kõik kutsusid Volliks. Volli teadis paljusid õpilasi juba isiklikult ja andis neile tihtilugu riideidki mälu ja mitte numbri järgi kätte. Vahel andsid üksteisele omaalgatuslikult riideid tagasi ka klassikaaslastel - kõik toimis kenasti.

Siis aga kadus Volli salapäraselt. Teda püüti kiiresti asendada, kuid tiguaeglasel tädid ja koomiksionid ei suut-

nud seda. Nüüd on asi niikaugel, et garderoobis on uus tädi. Kahjuks on tema visioon ideaalsest riiehoiust, mida ta imeksandava visadusega klassides jutlustamas käib, naiivne ja teostamatu.

Uue tädi üleskutse viisakusele on mõistetav, kuid paljuski liialdatud. Enamus meist on siiski üpriski viisakad ja ülejäänud ei saa küll karmi sõna ega vitsaga sundida - see ei toimi. Süsteem, kus klassikaaslastel teineteisele ise riideid kätte annavad, on niikuinii juba iseenesest välja kujunenud. Ja lõppeks, tädi soovib, et

õpilased peale tervitust ja hüvastijätusõnade keldris lauseid ei poetaks. "Miks te peate seal all rääkima?" ei saa ta aru. Samas aga nõuab ülejäänud koolipere, et õpilased ei istuks põrandal, vaid suhtleksid omavahel kas IV korruse või garderoobi pinkide juures!

Selle loo moraal on, et inimestele ei meeldi, kui nende vabadusi ilma äärmise vajaduseta piiratakse. Tegelikult on siin veel moraale, aga need jäägu lugeja mõelda. Ja tõenäoliselt elab Volli õnnelikult tänapäevani...

Propaganda direktor Polma ideedele

Meie suur juht ja õpetaja, direktor Polma, tuli välja revolutsioonilise ideega lõpetada ära juba aastaid valitsev riie-tumisanarhia. Ehk vahetada tänavakultuuri sümboolid, kottipüksid ning teesärgid, millegi soliidsema vastu. Tema ideeks olid triiksärgid ja viigipüksid, isiklikult kujutan aga ette, et reeglil on võimalik mõistlikuse piires väänata ehk ka teksa võib maitsekas paista.

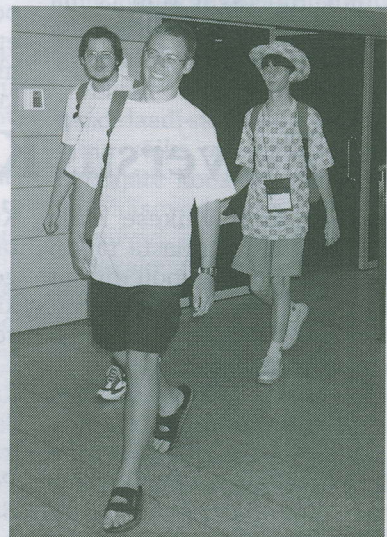
Tüdrukud on aga omaette muusika. Esiteks nad ei käi pükstes, kus äär vastu maad lohi-seb ning tagumikukoht põlveõndlaid silkitab. Ja teiseks, neid ju ülikondadel selga ei aja. Aga kusjuures neile polegi nagu midagi ette heita! Aga kui puberteet möllab ja hing tunneb ülekohtu, siis poisid seda nii ei jäta. Viisakas oleks muidugi seelikuid kanda, kuid seda ei saa jälle nõuda. Sest mõnel on jalad liiga kõverad, tei-

sel jälle liiga paksud. Kolmandal on kõik sukad katki ja neljandal polegi seelikut. Kokkuvõttes oleme aga jälle alguses tagasi.

Praktika on näidanud, et mütsi ei panda isegi vägisi pähe. Seletamatutel põhjustel satuvad ka pintsaklipslased koolis erilise tähelepanu osaliseks ja seelikuid

näeb kui kuuvarjutusi. Teen ettepaneku iga hommik ema juurde minna ning küsida: "Kas nii sobib?" See hoiaks ära kõik diskrimineerimisjuhtumid ja kooli juhtkond võiks üpris kindel olla reegli täitmises. Samuti oleks meil kõigil koolis kuidagi esteetilisem tunne.

OLEV AIT

Jaanus Sepp pöördub tagasi Türgist rahvusvaheliselt füüsikaolümpiaadilt.